

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sžd/34/2014
Identifikačné číslo spisu:	8014200373
Dátum vydania rozhodnutia:	01.12.2015
Meno a priezvisko:	JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:8014200373.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: X.. X. Z., nar.: XX.XX.XXXX, bytom ul. H. č. XXX/XX, XXX XX C. K., zast.: JUDr. Valériou Vásovou, advokátkou z advokátskej kancelárie so sídlom Pribinova č. 2246/2, Trebišov, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (pôv. Krajské riaditeľstvo Policajného zboru Prešov, Krajský dopravný inšpektorát) so sídlom so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 02. októbra 2014 č. k. 2S/25/2014-29, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 02. októbra 2014 č. k. 2S/25/2014-29 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. V zmysle článku VII. zákona č. 345/2012 Z. z. o niektorých opatreniach v miestnej štátnej správe a o zmene a doplnení niektorých zákonov sa s účinnosťou odo dňa 01. januára 2013 zmenil text ustanovenia § 4 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších zákonov tak, že za prvú vetu boli vložené nasledujúce nové vety:

„Minister môže určiť, ktorý útvar Policajného zboru má spôsobilosť byť účastníkom súdneho konania a exekučného konania a samostatne konať pred súdom v rozsahu svojej pôsobnosti. Za útvar Policajného zboru koná pred súdom riaditeľ útvaru alebo ním poverený policajt alebo zamestnanec.“

Následne bolo na Najvyšší súd doručené rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o zrušení rozpočtových organizácií č. p. SLV-PS-1120/2012, ktoré podpísal Podpredseda vlády a minister vnútra SR dňa 12.12.2012. Medzi uvedenými krajskými riaditeľstvami policajného zboru bol uvedený aj žalovaný. S odkazom na ustanovenie § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách

verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov sa ďalej v rozhodnutí konštatovalo, že práva a povinnosti, t. j. aj procesného charakteru, zrušených rozpočtových organizácií prechádzajú dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. S prihliadnutím na hore citované ustanovenie § 4 ods. 2 zák. č. 171/1993 Z. z. a to, že Najvyšší súd nemá vedomosť, že by bol minister v tomto zmysle takto rozhodol má Najvyšší súd preukázané, že do procesného postavenia Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Prešove ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky.

Preto bude s týmto procesným nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu. Pod všeobecným označením žalovaný je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho procesného nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka, vrátane aj výrokovej časti súdneho rozhodnutia pri identifikácii napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 19 O.s.p. spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva.

2. Rozhodnutím o odvolaní č. p. KRPZ-PO-KD13-88-007/2013-P zo dňa 05.11.2013 (ďalej na účely rozsudku len „napadnuté rozhodnutie“ - č. l. 6) žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní postupom podľa § 58 ods. 1 a § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „Správny poriadok“) potvrdil rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu v Sabinove Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Prešove, č. p.: ORPZ-PO-OD13-17-004/2013 zo 17.04.2013 (ďalej na účely rozsudku len „prvostupňové rozhodnutie“, resp. „prvostupňový orgán“), ktorým rozhodol o povinnosti žalobcu ako držiteľa vodičského oprávnenia na skupiny „A1, A, B1, B a AM“ podrobiť sa doškoleniacemu kurzu, preskúšaní odbornej spôsobilosti v rozsahu podľa § 79 ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 8/2009 Z. z.“) a o preskúšaní zdravotnej spôsobilosti a psychickej spôsobilosti žalobcu.

Podľa § 79 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z. z. v znení relevantnom pre prejednávajúcu vec odborná spôsobilosť žiadateľa sa zisťuje skúškou z odbornej spôsobilosti, ktorá sa skladá z

- a) predpisov o cestnej premávke,
- b) náuky o vozidlách a ich údržbe u žiadateľov o udelenie vodičského oprávnenia skupiny C1, C1E, C, CE, D1, D1E, D, DE a T,
- c) vedenia motorových vozidiel.

3. Prvostupňový orgán svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca v posledných dvanástich mesiacoch ako vodič motorového vozidla trikrát závažným spôsobom porušil pravidlá cestnej premávky, za ktoré mu bola uložená pokuta vo výške 60 € a viac. Na uvedenom základe bola žalobcovi uložená povinnosť predložiť osvedčenie vydané autoškoolou o absolvovaní doškoleniaceho kurzu, doklad o preskúšaní odbornej spôsobilosti a doklad o zdravotnej spôsobilosti vodiča, ktorý sa podrobuje preskúšaniam zdravotnej spôsobilosti a doklad o psychickej spôsobilosti vodiča, ktorý sa podrobuje preskúšaniam psychickej spôsobilosti.

4. Ďalej prvostupňový orgán uviedol, že pri rozhodovaní vychádzal z výpisu z evidencie vodičov, z ktorého je zrejmé, že žalobca ako vodič motorového vozidla

- dňa 02.08.2012 porušil § 16 ods. 4 zák. č. 8/2009 Z. z., za čo mu bola uložená bloková pokuta útvarom ODI OR PZ Prešov vo výške 100 €,

- dňa 30.08.2012 porušil § 16 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z. z., za čo mu bola uložená útvarom ODI OR PZ Rožňava pokuta vo výške 200 € a

- dňa 31.08.2012 porušil § 16 ods. 5 zák. č. 8/2009 Z. z., za čo mu bola útvarom ODI OR PZ Lučenec uložená pokuta vo výške 80 €,

všetky uvedené priestupky sú v zmysle § 137 ods. 2 písm. d) zák. č. 8/2009 Z. z. považované za porušenie pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom.

Podľa § 137 ods. 2 písm. d) zák. č. 8/2009 Z. z. v citovanom znení (2) Porušením pravidiel cestnej

premávky závažným spôsobom je prekročenie rýchlosti jazdy vozidiel ustanovenej týmto zákonom alebo vyplývajúcej z dopravnej značky alebo dopravného zariadenia v obci o 20 km/hod. a viac alebo mimo obce o 30 km/hod. a viac.

5. Ďalej prvostupňový orgán uviedol, že žalobca je povinný podrobiť sa doškoloňovacieho kurzu držiteľov vodičských oprávnení podľa § 2 ods. 1 písm. d) zákona č. 93/2005 o autoškolách v znení neskorších predpisov. Preskúšanie odbornej spôsobilosti sa vykoná v rozsahu uvedenom v § 79 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z. z., t. j. z predpisov o cestnej premávke náuka o konštrukcii motorových vozidiel a z vedenia motorových vozidiel a v rozsahu už udeleného vodičského oprávnenia.

Preskúšanie vykoná prvostupňový orgán, ktorý určí presný čas aj miesto vykonania skúšky po predloženej žiadosti prostredníctvom výcvikového zariadenia autoškoly, ktorú si žalobca sám zvolí.

6. Tiež prvostupňový orgán spresnil, že podľa § 29 ods. 3 vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 9/2009 Z. z., ktorou sa vykonáva zákon o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov, je žalobca, ktorý sa podrobuje lekárskej prehliadke na základe rozhodnutia o preskúmaní zdravotnej spôsobilosti, povinný predložiť posudzujúcemu lekárovi aj kópiu tohto rozhodnutia.

Na základe uvedeného bolo žalobcovi uložené v lehote do 4 mesiacov po oznámení tohto rozhodnutia na prvostupňový orgán predložiť viacero úradných dokladov a osvedčení.

7. Na administratívne odvolanie žalobcu, v ktorom žalobca namietal, že neuznáva uloženie pokuty vo výške 200 € zo dňa 30.08.2012, ani uloženie pokuty vo výške 80 € zo dňa 31.08.2012, žalovaný reagoval argumentáciou, že dňa 25.10.2013 sa žalobca k týmto dôkazom písomne a ústne vyjadril na Krajskom dopravnom inšpektoráte PZ v Prešove a uviedol, že tak pokutu zo dňa 31.08.2012 ako aj uloženie blokovej pokuty vo výške 80 € si pamätá. Na deň 30.08.2012 si nepamätá a ani na uloženie pokuty vo výške 200 €, pričom zdôraznil, že podpis na tejto blokovej pokute nie je jeho.

8. Žalovaný po preskúmaní celého spisového materiálu dospel k záveru, že námietku žalobcu o neuložení blokových pokút neuznáva. Uvedený záver žalovaný odôvodnil tým, že

- blokové pokuty boli zaplatené na mieste,
- prevzatie bloku na pokutu zaplatenú na mieste žalobca potvrdil vlastnoručným podpisom a taktiež
- je zo zápisu v hliadkovej knižke člena hliadky zrejme, že uvedený priestupok zadokumentovala a následne prejedнала v blokovom konaní dňa 30.08.2013.

Vzhľadom k vyššie uvedenému žalovaný rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

A)

9. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne žalobu z 26.02.2014 na Krajský súd v Prešove.

10. V žalobe zdôraznil účel podania žaloby, nakoľko má za to, že vo vzťahu k nemu došlo k porušeniu zákona tým, že mu priťažilo uloženie pokuty vo výške 200 € od prvostupňového orgánu.

Žalobca opakovane uviedol, že táto pokuta mu nebola uložená, takúto pokutu neplatil žiadnym spôsobom, a to ani na mieste ani prevodom z účtu a nedisponuje žiadnym dokladom, resp. rozhodnutím o jej uložení.

11. Tiež namietal, že na skutok z 30.08.2012 si nepamätá. Poukázal zároveň na to, že v rozhodnutí žalovaného, konkrétne na tretej strane je uvedené, že dňa 30.08.2012 porušil ustanovenia § 16 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z. z., čo je aj v zázname prvostupňového orgánu zdokumentované.

Opätovne zdôraznil, že podpis na bloku na pokute nie je jeho a podľa názoru žalobcu malo byť nariadené zo strany žalovaného znalecké dokazovanie na overenie správnosti tohto podpisu na uvedenom bloku, pretože ako osobne pri nahliadnutí do spisu dňa 25.10.2013 na KDI v Prešove tento podpis videl,

opätovne poukázal na to, že tento podpis nie je jeho podpisom.

12. K podanej žalobe sa písomným stanoviskom zo dňa 01. apríla 2014 vyjadril žalovaný, pričom v tomto písomnom vyjadrení zotrval na dôvodoch uvedených v rozhodnutí žalovaného a navrhol súdu žalobu ako nedôvodnú zamietnuť.

B)

13. Krajský súd v Prešove ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie podľa § 250j ods. 1 O.s.p. v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, pričom vypočul účastníkov konania, oboznámil sa s obsahom administratívneho spisu a jednohlasne dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná, pretože rozhodnutia správnych orgánov boli vydané v súlade so zákonom.

Na základe nižšie uvedených záverov žalobu ako nedôvodnú zamietol.

14. Námietky žalobcu krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné, pretože prvostupňový orgán jednoznačne preukázal, že uvedených porušení pravidiel cestnej premávky sa žalobca dopustil. Pri svojom závere pritom súd vychádzal z administratívneho spisu predloženého žalovaným a to konkrétne z evidenčnej karty vodiča, ako aj z jednotlivých dokladoch o uložení blokových pokút zo dňa 30.08.2012 a 31.08.2012.

15. K blokovej pokute e. č. B 673008 krajský súd uviedol, že na bloku na pokutu zaplatenú na mieste je presne uvedené meno a priezvisko žalobcu spolu s uvedením jeho r. č.:XXXXXX/XXX a čísla občianskeho preukazu žalobcu, trvalý pobyt C. K., H. XXX/XX. Tiež z bloku podľa krajského súdu vyplýva, že pokuta vo výške 200 € bola uložená za skutok spáchaný 30.08.2012 o 10:55 hod., miesto spáchania priestupku Čoltovo, zavinené konanie rýchlosť, porušenie ustanovenia § 16 ods. 2 zák. č. 8/2009, čím sa dopustil priestupku podľa § 22 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 372/1990 Zb.“).

Blok na pokutu zaplatenú na mieste bol vypísaný príslušníkom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Rožňava v Čoltove dňa 30.08.2012, a to príslušníkom PZ ako osoby ukladajúcej pokutu na pravej strane bloku a na ľavej strane je podpis páchatela priestupku. K predmetnému priestupku, ktorého sa dopustil žalobca dňa 30.08.2012 okrem fotografickej snímky, kde je presne uvedená rýchlosť 129 km/hod., čas 10:55 hod., datum 30.08.2012 je aj sfotografovaná značka osobného motorového vozidla K., poznávacia značka I ktoré číslo motorového vozidla je aj zapísané v hliadkovej knižke ODI Rožňava hliadky č. 3, ktorá v ten deň slúžila s uvedenými menami príslušníkov PZ, kde je ako výsledok činnosti a vykonané opatrenia o 10:55 hod. vykonaný záznam, v ktorom je uvedené meno žalobcu, r. č. XX XX XX/XXX C. K., H. B. XXX/XX, č. OP XXXXXX a č. VP: I.-XXXXX-XX, motorové vozidlo I K., komunikácia 1/50 Čoltovo, porušenie ustanovenia § 16 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z. z. a § 22 ods. 4 zák. č. 372/1990 Zb.

16. Čo sa týka porušenia pravidiel cestnej premávky dňa 31.08.2012, ktoré pôvodne v odvolaní namietal žalobca v tom zmysle, že túto pokutu tiež neplatil a na spomínané porušenie cestnej premávky z tohto dňa si nespomína, tak pre krajský súd vyplýva z blokov dielu A, série A č. 718563, 718562, 718655 a 718564 v celkovej výške 80 €, ktoré boli uložené v zmysle príslušného štítku vyplneného v tento deň X.. X. Z., r. č. XX XX XX/XXX, trvalý pobyt C. K., H. XX, dátum, čas a miesto a druh priestupku 31.08.2012 o 13:00 hod. vo Filákovke, porušenie ustanovenia § 16 ods. 5 zák. č. 8/2009 Z. z. na rýchlostnej ceste 60, čím došlo k spáchaniu priestupku podľa ustanovenia § 22 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb., pričom priestupca jazdil osobným motorovým vozidlom e. č. N S. R.. Táto potvrdenka bola vystavená na sumu 80 €.

17. Na základe vyššie popísaných písomných dôkazov mal krajský súd nepochybne preukázané, že žalobca sa dopustil uvedených priestupkov, ktoré majú charakter porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom, a preto krajský súd mal následne jednoznačne preukázané, že prvostupňový orgán správne vydal prvostupňové rozhodnutie o povinnosti žalobcu podrobiť sa doškološovaciemu kurzu, ako aj preskúšaniu odbornej spôsobilosti a následne preskúmaniu zdravotnej a psychickej spôsobilosti ako držiteľa vodičského oprávnenia na príslušné skupiny A1, A, B1, B, AM.

Zároveň krajský súd dospel k záveru, že postupom správnych orgánov obidvoch stupňov a napadnutým

rozhodnutím neboli porušené žiadne práva žalobcu. Súčasne krajský súd konštatoval, že ich porušenie žalobca v konaní ani žiadnym dôkazom nepreukázal. A pokiaľ žalobca mal pochybnosti o hodnovernosti svojho podpisu na doklade o uložení blokovej pokuty vo výške 200 € dňa 30.08.2013, mal adekvátne postupovať pri preukázaní svojho tvrdenia ihneď po doručení rozhodnutia prvostupňového orgánu a nie až s odstupom času, v podanej žalobe. Z tohto dôvodu sa súdu javí predmetná námietka ako účelová v snahe žalobcu zbaviť sa jeho zodpovednosti za porušenia pravidiel cestnej premávky, ktoré sa mu kladú za vinu.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

A)

18. Vo včas podanom odvolaní zo 14.11.2014 (č. l. 34) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne uviedol ako odvolacie dôvody ustanovenia § 205 ods. 2 písm. a), c), d), e) a f) O.s.p., t. j.

- v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p.),
- súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.),
- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.),
- doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - vid' § 205 ods. 2 písm. e/ O.s.p.),
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.).

19. Následne odvolací súd v stručnosti rekapituluje odvolaciu argumentáciu žalobcu, u ktorých väzba na vyššie uvedené odvolacie dôvody chýba:

- krajský súd nezobral do úvahy námietku žalobcu, že má pochybnosť o hodnovernosti svojho podpisu na doklade o uložení blokovej pokuty vo výške 200,- €,
- nebolo vyhovené jeho návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania vo veci, t. j. v konaní došlo k vadám,
- uvedená pokuta vo výške 200,- € mu nebola nikdy uložená, nikdy ju neplatil žiadnym spôsobom a
- na skutok zo dňa 31.08.2012 sa nepamätá.

20. Záverom žalobca požadoval zrušiť rozsudok krajského súdu s tým, že vec sa vráti krajskému súdu na nové rozhodnutie vo veci s uložením povinnosti znaleckého dokazovania vo veci na overenie pravosti podpisu žalobcu na doklade o uložení blokovej pokuty vo výške 200,- €.

B)

21. Vo svojom vyjadrení zo dňa 02.12.2014 (č. l. 46) žalovaný uviedol, že k jeho námietkam sa už vyslovil vo vyjadrení zo dňa 01.04.2014 k podanej žalobe, ktorého sa v plnom rozsahu pridrižiava. Ďalej vyjadril súhlas s rozsudkom krajského súdu.

Záverom žalovaný požadoval potvrdiť napadnutý rozsudok krajského súdu so zamietnutím odvolania žalobcu.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na skutočnosť, že preverovanie zákonnosti uloženej sankcie vyžaduje od správneho súdu

konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v odvolacom konaní senát vzhľadom na charakter napadnutého rozhodnutia nepovažoval za potrebný) a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie je vo výroku vecne správne, a preto rozsudok krajského súdu postupom podľa 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil ako vecne správny.

23. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t. j. zodpovednosti za obranu svojich práv (*vigilantibus leges sunt scriptae*) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t. j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presviedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

24. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o zamietnutí žaloby, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a žalovaného (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 84/2007, sp. zn. 6Sžo 98/2008, sp. zn. 1Sžo 33/2008, sp. zn. 2Sžo 5/2009 či sp. zn. 8Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

25. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) Najvyšší súd celkom zdôrazňuje, že podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného, je skutková otázka vedomosti žalobcu, že spáchal mu prisudzovaný priestupok, a to najmä cez jeho identifikačné údaje a pripojený podpis.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

26. Ďalej Najvyšší súd zdôrazňuje, že ak dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok *Ruiz Torija v. Španielsko*, resp. neskôr *Garcia Ruiz v. Španielsko* (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nehospodárne. Obdobný postup je možné analogicky použiť aj vo vzťahu k argumentácii žalovaného.

27. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

28. V súvislosti s prejednávanou vecou tiež Najvyšší súd poukazuje na tú skutočnosť, že priestupkové konanie v svojej podstate predstavuje tie správne konania, pri ktorých priestupkový orgán podľa osobitného zákona rozhoduje nielen o vine ale aj o uložení sankcie. Nakoľko však z obsahu odvolania nevyplýva argumentácia, ktorá by vytýkala odmietnutie úplnej jurisdikcie správnym súdom (§ 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p.), Najvyšší súd ďalej správnosť výberu mechanizmu nápravy neposudzoval.

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. platí, že ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

29. Vzhľadom na vyššie vyslovené názory a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej skutkovej otázke.

30. Z podaného odvolania jednoznačne vyplýva, že žalobca prostredníctvom svojho odvolania okrem iného namietal (viď bod č. 19), že krajský súd nezobral do úvahy jeho námietku, že má pochybnosti o hodnovernosti svojho podpisu na doklade o uložení blokovej pokuty vo výške 200,- €, pričom nebolo vyhovené jeho návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania vo veci.

Pre Najvyšší súd z tohto vyplýva, že odvolacia námietka smeruje proti osobitnému rozhodnutiu o pokute vydanom v blokovom konaní, t. j. dlhodobu právoplatnému rozhodnutiu (§ 84 ods. 3 zák. č. 372/1990 Zb.), kde 2 mesačná lehota na podanie žaloby dávno uplynula. Tento, pre seba nepriaznivý stav, však žalobca spochybňuje tvrdením, že na uvedený skutok si nepamätá a preto ani nemôže za jeho údajné spáchanie niešť zodpovednosť vo forme podriadenia sa nápravno-výchovným prostriedkom uvedeným v § 79 ods. 2 zák. č. 8/2009 Z. z.

31. V súvislosti s uvedeným musí Najvyšší súd na prvom mieste vyriešiť základnú otázku, či je možné rozhodnutiu vydanému v blokovom konaní priznať nárok na súdnu ochranu garantovanú najmä prostredníctvom čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky. Je nepochybné, že zákonodarca včlenil do priestupkového konania popri rozkaznom konaní aj inštitút blokového konania ako autonómny spôsob riešenia zodpovednosti jednotlivca za porušenie administratívnoprávnych predpisov prostredníctvom konania upraveného predovšetkým ustanoveniami § 84 až 86 zák. č. 372/1990 Zb.

32. V zmysle zásady logického výkladu argumentum a minori ad maius uvedené ustanovenia zák. č. 372/1990 Zb. implicitne nepripúšťajú subsidiárny účinok zvyšných ustanovených obsiahnutých v III. časti (Konanie o priestupkoch) zák. č. 372/1990 Zb. na blokové konanie, tzn. autonómny charakter blokového konania sa s výnimkou zásady subsidiarity (§ 51), ustanovení o príslušnosti (§ 52 až 57), objasňovania priestupkov (§ 58 až 60) a priestupkových exempcií (§ 66), potvrdzuje.

33. V súvislosti s takto načrtnutým charakterom blokového konania Najvyšší súd musí zdôrazniť, že hlavným úmyslom zákonodarcu pri navrhovaní mechanizmu riešenia priestupku prostredníctvom blokového konania (teleologická metóda výkladu právnej normy) je

1. uprednostnenie dohody o zodpovednosti za spáchanie priestupku a akceptácii pokuty medzi orgánom verejnej správy (§ 86) a domnelým páchatelom priestupku, ktorá vychádza

1.1. z vedomého a súčasne prejaveneho presvedčenia tohto páchatela, že vie,

1.1.1. čoho sa svojim konaním dopustil, a že

1.1.2. bude sankciovaný iba prostredníctvom pokuty (motivačná pohnútka prostredníctvom väčšinou nižšej sankčnej sadzby),

2. pred zdĺhavejším procesom s nutnosťou vykonať dokazovanie s možným ústnym pojednávaním, doručovaním relevantných listín účastníkom vrátane písomného a odôvodneného rozhodnutia s pripustením práva na riadne a mimoriadne opravné prostriedky,

3. pričom z tohto konania sa vylučuje návrhový priestupok (§ 84 ods. 5).

Podľa § 84 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch za priestupok možno uložiť pokutu v blokovom konaní, ak je priestupok spoľahlivo zistený a obvinený z priestupku je ochotný pokutu (§ 13 ods. 2) zaplatiť.

Podľa § 84 ods. 5 zák. č. 372/1990 Zb. v blokovom konaní nemožno prejednať priestupky, o ktorých sa koná len na návrh.

34. Je nepochybné, že ovládajúcou zásadou v blokovom konaní je koncentračná zásada. Koncentračná zásada je mimoriadnou procesnou zásadou, ktorá účastníkovi zabráňuje, aby svoje návrhy, nové tvrdenia, resp. dôkazy prednášal kedykoľvek po začatí blokového konania ale iba do jeho začatia. Koncentračná zásada je logickým dôsledkom dohody o riadne zistenom skutkovom stave, a uvedená riadnosť sa spája s presvedčením obvineného z priestupku, že pri uvedených skutočnostiach uznáva, že je páchatelom takéhoto skutku a že je ochotný priznať si svoje zavinenie.

Oprávnenosť koncentračnej zásady a najmä striktné stanoveného časového limitu, aby sa jednotlivец priamo na mieste rozhodol, či zvolí spôsob existujúcej situácie formou blokového konania alebo klasického priestupkového konania, vychádza zo snahy zvýšiť efektívnosť, rýchlosť a hospodárnosť priestupkového konania a tiež pedagogicky motivovať účastníkov konania uvedením si svojich chýb.

35. Hore načrtnutý charakter zaraďuje blokové konanie do skupiny skrátených správnych konaní. Súhlas páchatela prelamuje zásady správneho konania (najmä § 3 a 4 Správneho poriadku v spojení s § 51 zák. č. 372/1990 Zb.), a to najmä zásadu materiálnej pravdy, v prospech dohodnutej, a tým aj nevyvrátiteľnej domnienky naplnenia všetkých štyroch prvkov skutkovej podstaty priestupku (tzn. subjektu, subjektívnej stránky, objektu ako aj objektívnej stránky) vrátane posúdenia charakteru skutku, riadneho zistenia skutkového stavu, osoby obvinenej z priestupku a riadnosti uloženej sankcie prostredníctvom pokuty.

Práve citovaná domnienka navyše nepochybne potvrdzuje zákonnosť blokového konania, lebo pochybnosti o uvedených prvkoch, tzn. posúdenie skutku ako priestupku, riadneho zistenia skutkového stavu vrátane osoby obvinenej z priestupku tvoria v zmysle § 76 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. zákonné prekážky na ďalšie pokračovanie priestupkového konania.

Podľa § 76 ods. 1 písm. a) až c) zák. č. 372/1990 Zb. správny orgán konanie o priestupku zastaví, ak sa v ňom zistí, že

a) skutok, o ktorom sa koná, sa nestal alebo nie je priestupkom,

b) skutok nespáchal obvinený z priestupku,

c) spáchanie skutku, o ktorom sa koná, nebolo obvinenému z priestupku preukázané.

36. Ďalej je nutné spomenúť, že blokové konanie je založené na ústnej dohode, tzn. že v tomto prípade ide o právno-realizačné akty, ktoré teória správneho práva (napr. Hendrych, D. a kol., Správne právo, všeobecná časť, 6. vydanie, str. 237 a nasl.) zaraďuje do skupiny verejnoprávnych zmlúv. Verejnoprávnymi zmluvami je potom potrebné rozumieť dvoj alebo viacstranné správne úkony, ktoré zakladajú, menia alebo rušia administratívnoprávne vzťahy, pričom najmenej jednou zmluvnou stranou je vždy subjekt správneho práva.

Práve zrozumiteľný prejav vôle obvineného z priestupku vykonaný dobrovoľne, tzn. bez prvkov

donútenia (nátlak fyzickou hrozbou či tieseň ako dôsledok psychického nátlaku), po uvedení si svojej právnej situácie a po zvážení právnych možností a s nimi spojených výhod a nevýhod (najmä bod č. 33), tzn. realizácia práva výberu z dvoch zákonných foriem konania, je hlavnou podmienkou pre platnosť dohody o vine a sankcii a pre riadne začatie blokového konania oprávneným správnym orgánom.

37. Ďalšou logickou výnimkou z priestupkového konania založenej na súhlase obvineného z priestupku je to, že jeho ústny prejav správny orgán nezaznamenáva prostredníctvom zápisnice a obsah hore uvedenej ústnej dohody nie je ani zachytený prostredníctvom písomnej listiny. Naopak úradným potvrdením o tom, že boli naplnené všetky zákonné podmienky pre začatie blokového konania, je alebo pokutový blok alebo blok na pokutu na mieste nezaplatenú.

Podľa § 85 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. bloky na ukládanie pokút (ďalej len "pokutové bloky") vydáva Ministerstvo financií Slovenskej republiky.

Podľa § 85 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. platí, že ak nemôže páchateľ priestupku zaplatiť pokutu na mieste, vydá sa mu blok na pokutu na mieste nezaplatenú s poučením o spôsobe zaplata pokuty, o lehote jej zaplata a následkoch nezaplata pokuty. Prevzatie tohto bloku páchateľ priestupku potvrdí.

38. Pri prvej forme rozhodnutia v blokovom konaní obvinený z priestupku svoj súhlas s blokovým konaním (tzn. ochotu pokutu zaplatiť) požadovaný v zmysle § 84 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. vyjadruje konkludentne aktom zaplata samotnej pokuty. V druhom prípade svoj súhlas obvinený z priestupku písomne prejaví prostredníctvom podpisu vydaného bloku na pokutu na mieste nezaplatenú.

Obidve formy rozhodnutia neobsahujú ani výrokovú časť spolu so skutkovou vetou ani odôvodnenie a čiastočne ani poučenie. Na rozdiel od minimálneho rozsahu náležitostí rozhodnutia vydaného v priestupkovom konaní, ktoré je vymedzené prostredníctvom § 77 v spojení s § 51 zák. č. 372/1990 Zb. a § 47 Správneho poriadku, pokutové bloky v zmysle § 85 ods. 4 obsahujú iba opisné údaje o osobe páchateľa, o čase spáchania skutku, právnej kvalifikácie priestupku a samotnej pokute.

Podľa § 85 ods. 4 veta druhá zák. č. 372/1990 Zb. na pokutových blokoch sa vyznačia údaje o tom, komu, kedy a za aký priestupok bola pokuta v blokovom konaní uložená.

39. Následne logickým dôsledkom absencie zápisnice, absencie odôvodnenia na pokutovom bloku ako aj hore uvedenej koncentračnej zásady (bod č. 23.) je to, že zákon prostredníctvom ustanovenia § 84 nepripustil možnosť správnych opravných prostriedkov, čím akt o uložení pokuty sa stáva bezodkladne účinný a vykonateľný.

Podľa § 84 ods. 3 zák. č. 372/1990 Zb. proti blokovému konaniu sa nemožno odvolať, nemožno ho obnoviť ani preskúmať mimo odvolacieho konania.

40. Otázku súdneho prieskumu rozhodnutí o priestupku zák. č. 372/1990 Zb. rieši iba prostredníctvom ustanovenia § 83, ktoré vzhľadom na svoje zaradenie do systematiky právneho predpisu, tzn. mimo časť označenú ako blokové konanie, sa na prieskum pokutových blokov v zmysle § 83 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. (implicitne zakotvenie nesplniteľnej podmienky pre blokové konanie) nevzťahuje.

Podľa § 83 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. návrh na preskúmanie rozhodnutia o priestupku súdom možno podať až po vyčerpaní riadneho opravného prostriedku v správnom konaní.

41. Na druhej strane ústava Slovenskej republiky oprávňuje prostredníctvom čl. 51 ods. 1 zákonodarcu, aby vymedzil, resp. obmedzil prieskumnú pôsobnosť správneho súdnictva. Avšak z čl. 46 ods. 2 veta druhá ústavy nado všetku pochybnosť vyplýva záver (výkladové pravidlo obsiahnuté v čl. 152 ods. 4 ústavy), že žiadne rozhodnutie správneho orgánu týkajúce sa základných práv a slobôd (či už hmotnoprávnej alebo procesnej povahy) z právomoci správneho súdnictva nesmie byť vylúčené.

Podľa § 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

Podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

42. Ďalej je nepochybné, že rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva v zmysle čl. 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 154c ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy majú predovšetkým priamy dopad na súdne spory, v medziach ktorých boli vyhlásené. Avšak na druhej strane minimálne predstavujú veľmi významný zdroj poznania rozsahu a obsahu základných práv a ľudských slobôd (§ 135 ods. 1 O.s.p.), a to najmä pre účely čl. 46 ods. 2 ústavy, a sú návodom pre súdy na aplikáciu právnych predpisov v medziach legitímneho očakávania jednotlivcov v demokratickej spoločnosti.

Podľa čl. 46 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd sa vysoké zmluvné strany zaväzujú, že sa budú riadiť právoplatným rozsudkom Súdu vo všetkých sporoch, ktorých sú účastníkmi.

Podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy Slovenskej republiky sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

Podľa čl. 7 ods. 2 ústavy Slovenská republika môže medzinárodnou zmluvou, ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo na základe takej zmluvy preniesť výkon časti svojich práv na Európske spoločenstvo a Európsku úniu. Právne záväzné akty Európskych spoločenstiev a Európskej únie majú prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Prevzatie právne záväzných aktov, ktoré vyžadujú implementáciu, sa vykoná zákonom alebo nariadením vlády podľa čl. 120 ods. 2.

Podľa čl. 7 ods. 5 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.

43. Prostredníctvom svojho rozsudku Lauko v. Slovenská republika a Kadubec v. Slovenská republika (obidva z 02. septembra 1998) Európsky súd pre ľudské práva skonštatoval porušenie práva na prístup k súdu z dôvodu, že o priestupku sťažovateľov rozhodli správne orgány, ktorých rozhodnutia neboli súdne preskúmateľné (predmetná právna úprava stratila účinnosť 23. októbra 1998). Pritom okolnosti riešenia priestupkov

- v prípade Lauko v. Slovensko išlo o to, že príslušný správny orgán na základe zák. č. 372/1990 Zb. uložil v roku 1994 uvedenému slovenskému občanovi pokutu 300 Sk z titulu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu spolu s povinnosťou nahradiť trovy konania v sume 150 Sk,

- v prípade Kadubec v. Slovensko predmetom sťažnosti bolo správne konanie pred obecným a okresným úradom, výsledkom ktorého bolo uznanie viny sťažovateľa zo spáchania priestupku proti verejnému poriadku podľa § 47 ods. 1 písm. a) a c) zák. č. 372/1990 Zb.,

osvedčujú správnosť záveru, že sankcie neboli ani v jednom z uvedených prípadov uložené v blokovaní konaní.

44. Na základe uvedených zistení ako aj právnych záverov môže Najvyšší súd v súlade s čl. 152 ods. 4 ústavy vysloviť právny názor, že ani čl. 46 ods. 2 ani iné články ústavy nebránia tomu, aby sa v správnom súdnictve nepreskúmavali rozhodnutia o priestupku riadne vydané v blokovaní konaní.

45. Súčasne je však nutné pri hore uvedenom právnom názore zdôrazniť podmienku riadnosti (tzn. legálnosti a legitímnosti) blokovaného konania. Preto, ak správny súd na základe tvrdenia žalobcu alebo iného účastníka súdneho prieskumu v súvislosti s aplikáciou čl. 46 ods. 2 ústavy nadobudne opodstatnené pochybnosti o riadnosti rozhodnutia vydaného v blokovaní konaní, je jeho povinnosťou tento prieskum vykonať.

46. V súvislosti s uvedeným napríklad vo svojom rozhodnutí sp. zn. 1Sžd 2/2011 zo dňa 23. augusta 2011 Najvyšší súd vyslovil:

„Práve ústavnú formuláciu „rozhodnutia týkajúce sa“ (čl. 46 ods. 2) nie je potom možné reštriktívne vykladať ako rozhodnutia, ktoré sú zákonným spôsobom za právoplatné označené, ale podľa mienky Najvyššieho súdu sa vzťahuje aj na také rozhodnutia, ktorých právoplatnosť správny orgán vyslovil alebo ich tak označil, hoci neskôr sa preukáže, že na ich právoplatnosť nie sú zákonné podmienky splnené.

Najvyšší súd k tomuto záveru uvádza, že do skupiny rozhodnutí, u ktorých podmienky pre platnosť, a s tým spojenú právoplatnosť, nenastanú nikdy, patria podľa odbornej literatúry (napríklad Hendrych, D. a kol.: Správni právo; Machajová, J. a kol.: Všeobecné správne právo) predovšetkým nulitné akty vrchnostenskej správy nazývané tiež paakty. Medzi typické znaky, ktoré by mali vyvolávať pochybnosti o nulite inak formálne vydaného aktu, patria najmä absencia právneho titulu, najzávažnejšie vady príslušnosti a nedostatok právomoci konajúceho správneho orgánu, resp. úradnej osoby.“

Z uvedeného vyplýva, že najmä rozhodnutia vydané v blokovom konaní, ktoré trpia tak závažnými vadami, že domnienka súdu o ich nulitnosti je ťažko spochybiteľná, spadajú do hore uvedenej skupiny rozhodnutí, ktoré sa musia v zmysle ústavného príkazu zakomponovaného do čl. 46 ods. 2 ústavy preskúmať. Do tejto skupiny nepochybne patrí aj obrana žalobcu, že mu kladený priestupok za vinu, ktorý s ním mal byť vyriešený údajne v blokovom konaní, nespáchal.

47. Odvoláciu námietku žalobcu, že krajský súd nezobral do úvahy námietku žalobcu, že má pochybnosť o hodnovernosti svojho podpisu na doklade o uložení blokovej pokuty vo výške 200,- €, však Najvyšší súd musel na základe nižšie uvedených záverov odmietnuť.

Pokiaľ žalobca spochybňuje svoj podpis na hocakej písomnosti, potom na vznik takýchto pochybností vrátane pochybnosti o hodnovernosti podpisu žalobcu na pokutových blokoch sa vyžaduje vizuálne neprehliadnuteľné a evidentné odchýlenie dotknutého podpisu od podpisového vzoru žalobcu, ktorý sa historicky môže vyvíjať.

48. Konajúci senát Najvyššieho súdu preto vizuálne preveril podpisy žalobcu, ktoré mal v súdnom spise k dispozícii (č. I. 5), resp. v administratívnom spise (prílohy č. 10, 11, 12 či 25), resp. z poštových doručení, a dospel k záveru, že nič nenasvedčuje tomu, že by podpisy na jednotlivých blokoch boli odlišné. Žalobcovi právo na tento spôsob dokazovania vznikne iba vtedy, pokiaľ dôveryhodným spôsobom spochybni tvrdenie žalovaného, že nado všetky pochybnosti ide o podpis žalobcu.

K zaujatiu tohto záveru nepostačuje iba subjektívne tvrdenie žalobcu, že tento podpis nie je jeho, ale musí predložiť dôkazné prostriedky spochybňujúce napríklad, že v danom čase na danom mieste byť nemohol (toto tvrdenie však spochybňuje fotodokumentácia založená v priestupkovom spise), že tvrdenie o zaplatení pokuty a o odvedení finančných prostriedkov v prospech štátneho rozpočtu sa nezakladá na pravde. Nakoľko toto žalobca nevykonal a zotrval iba pri svojom nepodloženom tvrdení, nemohol sa krajský súd s týmto žalobným bodom oprávnene zaoberať, hoci sa, na rozdiel od tvrdenia žalobcu, dostatočne vyjadril.

49. Ani ďalšej odvolacej námietke žalobcu, že krajský súd nevyhovel jeho návrhu na vykonanie znaleckého dokazovania vo veci, t. j. v konaní došlo k procesným vadám, nemohol Najvyšší súd priznať relevanciu. Vzhľadom na vyššie vyslovené právne závery bolo povinnosťou žalobcu ako účastníka konania v zmysle § 101 ods. 1 a § 120 ods. 1 veta prvá v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. označiť za hore opísanej situácie (t. j. neosvojenie si záverov o spochybnení hodnovernosti podpisov žalobcu krajským súdom) pre svoje tvrdenie o nevykonaní podpisu na pokutovom bloku za dôkazný prostriedok ním predložený znalecký posudok v zmysle § 2 ods. 2 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Nakoľko však žalobca napriek svojmu oprávneniu tento dôkazný prostriedok nepredložil, nebolo ani úlohou krajského súdu vykonať v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. dokazovanie znaleckým posudkom.

50. Krajský súd riadne odôvodnil (viď body č. 15 a 16), prečo dospel k záveru, že namietané skutky žalobca ako obvinený z priestupkov spáchal, t. j. bol v danom čase a na danom mieste prítomný, službukonajúca hliadka s ním priestupky v uvedených dňoch prejednála a pokuty boli aj žalobcom zaplatené.

Na uvedenom právnom základe je potom celkom irelevantné žalobcov tvrdenie, že uvedenú pokutu vo

výške 200,- € nikdy neplatil žiadnym spôsobom a na skutok zo dňa 31.08.2012 sa nepamätá.

51. Preto sa Najvyšší súd stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, že žalobca sa dopustil uvedených priestupkov, ktoré majú charakter porušenia pravidiel cestnej premávky závažným spôsobom, a preto bolo následne jednoznačne preukázané, že prvostupňový orgán správne vydal prvostupňové rozhodnutie o predmetnej povinnosti žalobcu.

V.

52. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a ako aj s prihliadnutím na stanovisko žalovaného Najvyšší súd postupom podľa § 103 a § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

53. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo však v prejednávanej veci nenastalo.

54. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

55. V prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie. Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde rozhoduje súd, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje, ak o poplatku nerozhodol odvolací súd.

S prihliadnutím na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd uvedenú právomoc nevyužil, dochádza tým k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).